

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL
Dimecres, 8 de maig de 2024

Catequesi. Els vicis i les virtuts. 19. L'esperança

Benvolguts germans i germanes,

En la darrera catequesi vam començar a reflexionar sobre les virtuts teologals. Són tres: la fe, l'esperança i la caritat. La vegada passada vam reflexionar sobre la fe, avui toca l'esperança.

«L'esperança és la virtut teologal per la qual desitgem el Regne del cel i la vida eterna com la nostra felicitat, bo i posant la confiança en les promeses del Crist i recolzant-nos, no pas en les nostres forces, sinó en l'auxili de la gràcia de l'Esperit Sant» (Catecisme de l'Església catòlica, n. 1817). Aquestes paraules ens confirmen que l'esperança és la resposta que s'ofereix al nostre cor quan sorgeix en nosaltres la pregunta absoluta: «Què serà de mi? Quina és la meta del viatge? Quin és el destí del món?»

Tots ens adonem que una resposta negativa a aquestes preguntes produeix tristesa. Si el viatge de la vida no té sentit, si no hi ha res ni al principi ni al final, llavors ens preguntem per què hem de caminar: d'aquí sorgeix la desesperança humana, la sensació d'inutilitat de tot. I molts podrien rebel·lar-se: m'he esforçat per ser virtuós, per ser prudent, just, fort, temperat. També he estat un home o una dona de fe... De què ha servit la meua lluita si tot s'acaba aquí? Si manca l'esperança totes les altres virtuts corren el risc d'enfonsar-se i acabar a la cendra. Si no hi hagués un demà fiable, un horitzó lluminós, només podríem concloure que la virtut és un esforç inútil. «Només quan el futur és incert com a realitat positiva, es fa suportable també el present», deia Benet XVI (carta encíclica *Spe salvi*, 2).

El cristià té esperança no per mèrit propi. Si creu en el futur és perquè Crist va morir, ressuscitar i ens va donar el seu Esperit. «Se'ns ofereix la salvació en el sentit que ens ha donat l'esperança, una esperança fiable, gràcies a la qual podem afrontar el nostre present» (*ibid.*, 1). En aquest sentit, una vegada més, diem que l'esperança és una virtut teologal: no surt de nosaltres, no és una obstinació de la qual volem convèncer-nos, sinó que és un do que ve directament de Déu.

A molts cristians dubitatius, que no havien renascut del tot a l'esperança, l'apòstol Pau els presenta la nova lògica de l'experiència cristiana: «I si Crist no ha ressuscitat, la vostra fe és il·lusòria, encara viviu en els vostres pecats. En conseqüència, els qui han mort en Crist, també estarien perduts sense remei. Si l'esperança que tenim posada en Crist no va més enllà d'aquesta vida, som els qui fem més llàstima de tots els homes» (1Co 15,17-19). És com si diguéis: si creus en la resurrecció de Crist, llavors saps amb certesa que no hi ha derrota ni mort per sempre. Però si no creus en la resurrecció de Crist, llavors tot es torna buit, fins i tot la predicació dels Apòstols.

L'esperança és una virtut contra la qual pequem sovint: en les nostres nostàlgies dolentes, en les nostres malenconies, quan pensem que les felicitats passades estan tancades per sempre. Pequem contra l'esperança quan ens abatem davant els nostres pecats, oblidant que Déu és misericordiós i més gran que els nostres cors. No ho oblidem, germans i germanes: Déu ho perdona tot, Déu perdona sempre. Som nosaltres els qui ens cansem

de demanar perdó. Però no oblidem aquesta veritat: Déu ho perdona tot, Déu perdona sempre. Pequem contra l'esperança quan ens abatem davant els nostres pecats; pequem contra l'esperança quan en nosaltres la tardor anul·la la primavera; quan l'amor de Déu deixa de ser per a nosaltres un foc etern i ens manca la valentia de prendre decisions que ens comprometin per a tota la vida.

El món d'avui té molta necessitat d'aquesta virtut cristiana! El món necessita l'esperança, com també necessita molt la paciència, virtut que camina de la mà de l'esperança. Els éssers humans pacients són teixidors de bé. Desitgen obstinadament la pau, i encara que alguns tenen pressa i ho voldrien tot i tot ja, la paciència té capacitat d'espera. Fins i tot quan molts al seu voltant han sucumbit a la desil·lusió, qui està animat per l'esperança i és pacient és capaç de travessar les nits més fosques. L'esperança i la paciència van juntes.

L'esperança és la virtut de qui té un cor jove; i aquí l'edat no compta. Perquè hi ha també ancians amb els ulls plens de llum, que viuen una tensió permanent cap al futur. Pensem en aquells dos grans ancians de l'Evangeli, Simeó i Anna: mai no es van cansar d'esperar, i van veure el darrer tram del seu camí beneït per l'encontre amb el Messies, al qual van reconèixer en Jesús, portat al Temple pels seus pares. Quina gràcia si fos així per a tots nosaltres! Si, després d'una llarga peregrinació, en deixar el sarró i el bastó, el nostre cor s'omplís d'una alegria que mai abans no havíem sentit, i nosaltres també poguéssim exclamar: «Ara, Senyor, deixa que el teu servent se'n vagi en pau, com li havies promès. Els meus ulls han vist el Salvador, que preparaves per presentar-lo a tots els pobles: llum que es reveli a les nacions, glòria d'Israel, el teu poble» (Lc 2,29-32).

Germans i germanes, continuem endavant i demanem la gràcia de tenir esperança, esperança amb paciència. Mirar sempre cap aquell encontre definitiu; pensar sempre que el Senyor és a prop nostre, que mai, mai la mort no serà victoriosa! Continuem endavant i demanem al Senyor que ens doni aquesta gran virtut de l'esperança, acompanyada de la paciència. Gràcies.